

VECKOBLADET

Utgivet av SFVBBIL

Utkommer fredagar

31:a årg. 2005

Fredag 4 november

7

Veckobladet

skulle ha kommit med ett pappersnummer förra veckan men gjorde det inte. Förlåt, men det var lite ojämnt med materialet, och man kan ju inte fylla en riktig tidning, det vill säga en av papper, med järnvägstext – den texten fick gå ut på nätet.

Nå, det kommer ett pappersnummer till i november och så förstås ett julnummer, som man kan slå in (små) julklappar i.

VB väntar sej också små julklappar, i form av frivilliga prenumerationsavgifter. Planen är alltså att fortsätta med tidningen i den nuvarande formen över valet, och därmed säkra en vänsterseger. Men som ni ser med en hastig blick på kuvertet kostar utskicken en del. Plusgiro 1514421-5.

Två medgivanden

Det har väckt uppseende att Lars Ohly förklarar att han tänker sluta kalla sej kommunist. Mindre uppmärksammat men väl så intressant är att han på samma presskonferens medgav att vänsterpartiet hade problem. Det är visserligen inte säkert eller ens troligt att han definierar problemen på samma sätt som andra (t.ex. partiets före viceordförande) men sjukdomsinsikt är alltid ett nödvändigt första steg. Sen får vi se om insikten sprider sej. Claes Regander, ordförande för den lokala vänstern, har vägrat att tala just om kris. Ska också han tänka om?

Och partiföreningens vice ordförande, Rebecca Lernesjö, som förnekade att det fanns starka motsättningar i Ung vänster. Nu har förbundet haft kongress, och dess närliggande tidning Flamman skrev att styrelsevalet var en seger för Esbati/Breitholtz falang. Det innebär rimligen att det var ett nederlag för den falang som Rebecca tillhör/tillhörde. Oavsett detta medges alltså att det finns falanger, och lägger man till andra uttalanden i Flamman är det nog inte fel att använda det starkare ordet fraktioner. Dessutom har Flamman talat om Ung vänsters "kris".

Som sagt: ska man erkänna verkligheten även lokalt?

Gr

10 december

är det långt till. Men för den som kör med långtidsplanering kan vi berätta att den lördagkvällen har Röda Kapellet sin terminsslutsfest. Anteckna!

Gudrun Schyman i Lund:

Det är inte jag som ska skämmas

Torsdags talade Gudrun Schyman i Lund. Amnet var att förklara vad Fi egentligen står för. Det gjorde hon pedagogiskt och snärtigt för en publik på 60–70 personer. De flesta var kvinnor i olika åldrar men också många män. Hälften av publiken var på sitt första möte med Fi.

Bakgrunden till Feministiskt Initiativ är Stödstrumporna, vars aktioner på 90-talet ledde till fler kvinnor i riksdagen och en helt jämställd regering – numerärt sett, sa Gudrun. Många trodde då att maktordningen skulle lösas upp, alltså den maktordning som består i att gruppen män ska ha högre lön och mer makt. Så har det inte blivit. I själva verket går det bakåt. Löneskillnaderna ökar. Kvinnor pressas tillbaka på arbetsmarknaden, anmälningar om mäns våld mot kvinnor ökar m.m. Utifrån besvikelsen över denna backslags satte sig några kvinnor och började prata. De hade olika erfarenheter. Gudrun själv från politiskt arbete, någon annan från den antirasistiska rörelsen, någon från hbt-rörelsen och några var unga feminister som arbetat mer aktionsinriktat mot porrklubbar och annat.

Prisad myt

Varför bildar man då ett feministiskt parti i Sverige där man har kommit längre än i många andra länder? Men det är ju just därför som frustrationen är så stor över att vi inte kommit längre, sa Gudrun. Vi har fortfarande ett samhälle som vilar på föreställningen att det som män gör, är och säger är viktigare än vad kvinnor gör, är och säger. Men det är en myt att vi kommit så långt. En myt som Sverige t.o.m. fått pris för. Det har blivit som en stor pokal som glänser och som man kan visa fram. Kunskapen om hur det faktiskt ser ut försvinner bakom pokalen.

För det finns väldigt mycket kunskap, väldigt mycket fakta. T.ex. så finns SCB:s "Lathund om kvinnor och män" i handväskformat. Mycket kunskap finns också i t.ex. i genusforskning. Den har blivit ifrågasatt den senaste tiden. Anna Wahl, Eva Lundgren och Tiina Rosenberg har blivit ifrågasatta på lösa grunder, sa Gudrun, och i Svenska Dagbladet skrivs

att en borgerlig regering bör införa en stopplag mot genusforskning.

För att beskriva samhällets strukturer ritade Gudrun en bild på blädderblock. Hon drog en linje nerifrån och upp där fattiga placeras längst ner och rika högst upp. Och där människor placeras utefter linjen. Människorna bildar

tillhör minoritetsgruppen blir man utsatt för diskriminering. Det spelar ingen roll vad man säger och vad man gör om man tillhör minoritetsgruppen. Gudrun ritade in de olika majoritets- och minoritetsgrupperna som stora och små ringar bredvid linjen med samhällsklasser. I varje grupp kan

man dra en linje rakt igenom och dela den i en över- och en underdel. I alla grupper tillhör kvinnorna underdelen. I alla grupper är kvinnor diskriminerade. I homo-gruppen t.ex. har kvinnor mindre utrymme än män. I riksdagen finns tre män som är homosexuella. Ingen kvinna. D.v.s. det finns det nog men ingen som vågat säga det. En politiskt engagerad vågade för en tid sedan. Resultatet vet vi alla.

Gudrun illustrerar könsmaktsordningen

olika grupper utifrån sina intressen och de företräds av olika organisationer eftersom någon måste föra deras talan. Fackligt med LO, TCO och Saco och politiskt med de olika partierna. Grupperna ritade hon in som cirklar utmed linjen. Om man lägger linjen ner blir det höger-vänsterskalan. Bilden visar hur makten fördelas utifrån pengar och kapital.

Majoritet - minoritet

Det finns också en annan ordning som bygger på majoritet och minoritet. Den kan t.ex. bygga på etnicitet, där vita är i majoritet och färgade i minoritet. Den kan bygga på sexuell läggning, med heterosexuella i majoritet och homosexuella i minoritet. Om man

Över kräver under

Att kvinnor är diskriminerade i alla grupper beror på könsmaktsordningen. Den ritade Gudrun på ett annat blädderblocksblad med en kvinno-symbol och en mans-symbol. Kvinno-symbolen placerades under manssymbolen med en länk emellan. Hon framhåller att kvinnors underordning handlar om makt. Man kan inte vara över om inte någon är under. I politiken har man emellertid inte uppfattat det så. Alltså som en maktordning. Man uppfattar i stället kvinnor som en av de diskriminerade grupperna. Som en minoritetsgrupp. Målet är att man ska peta in minoritetspolitiken i den "riktiga" politiken.

Forts på sid 2

Vägval Vänster aktuellt Lokala regnbågsallianser i valet?

Är det önskvärt, är det möjligt?

Paneldebatt & seminarium med inbjudna deltagare från Vänsterpartiet, Feministiskt Initiativ, Socialdemokraterna, Miljöpartiet, Folkpartiet, Europeiskt Vänsteralternativ, den rödgröna valalliansen i Uddevalla m.fl

12 nov 2005 kl. 13-16

Holmbergsalen, Folkets Hus, Kiliansgatan 15, Lund

Alla hjärtligt välkomna!

Karl Marx redivivus I

Vad händer om borgarna får makten i Sverige efter nästa val? Knappast några revolutionerande förändringar eftersom socialdemokraterna redan varit duktiga på att genomföra sådana "reformer" som de nyliberala doktrinerna kräver. Men på arbetsrättens område kan man dock befara att försämringar för arbetarna kommer att bli aktuella. Fredrik Reinheldt har legat lågt i dessa frågor eftersom moderaterna nu skall bli ett arbetarparti (svartfotsparti?). Vid EU-mötet i Bryssel nyligen var dock moderaten Gunnar Hökmark och folkpartisten Cecilia Malmström tydliga med att de stödde det lettiska företaget Laval i Vaxholmskonflikten. Om borgarna vinner valet kommer man nog att få höra att en "anpassning av svensk arbetsrätt till den globala verkligheten" anses nödvändig.

Det är väl en inte alltför djärv gissning att borgerliga politiker ser USA som ett föredöme när det gäller ekonomisk politik. Och då kan det vara intressant att höra vad en välinformerad amerikan har att säga om det arbetsrättsliga tillståndet i det landet. I nätmagasinet Counterpunch har den amerikanske ekonomen och debattören Paul Craig Roberts skrivit en artikel med titeln "The vicious downward circle of the American

economy. Resurrecting Karl Marx".

...om de alls får jobb

Craig Roberts vill visa hur den globala låglönekonkurrensen drabbar det amerikanska folket. Utlokaliseringen av industriarbete till låglöneländer (outsourcing – offshoring) började, liksom i Sverige, i branscher med lågkvalificerat manuellt arbete. Det mötte inget motstånd från fack och arbetare som förespeglades nya och mer kvalificerade och välbetalda jobb, eventuellt efter utbildning. Allteftersom arbetskraften i låglöneländerna fått mera utbildning utlokaliseras också mera kvalificerade arbetsuppgifter, efterhand även sådana som kräver högre utbildning. Arbetsstillfällena inom tillverkningsindustrin i USA minskar för varje år och friställda arbetare får räkna med anställning med lägre lön och sämre trygghetsförmåner än tidigare, om de över huvud taget får något jobb.

Det är inte nog med att många jobb utlokaliseras till låglöneländer. Även jobb inom USA tillsätts i ökande grad av utlänningar som om de har godtagbar utbildning kan få s k H-1B eller L-1 arbetsvisa. Företagen har insett att de kan betala lägre löner till dessa invandrare än till infödda

amerikaner. Amerikanska anställda tvingas undervisa och handleda sina utländska ersättare innan de själva får sparken. Medan arbetslösheten i USA i genomsnitt är omkr 5% så är den tvåsiffrig när det gäller amerikanska mjukvaruingenjörer, IT-specialister och programmerare.

Medianinkomsten för amerikanska hushåll hade 2004 sjunkit för femte året i rad. Detta har inneburit en minskning av skatteunderlag och skatteintäkter. För att klara budgeten har ledningarna för skolor och sjukhus insett att man kan utnyttja utländsk personal med arbetsvisa till lägre kostnader. Under de senaste fem åren har 600 000 sådana arbetsvisa utfärdats vilket enligt Craig Roberts betyder att lika många amerikaner förlorat den sysselsättning de har investerat sitt humana kapital i. Och mera sällan har de sedan fått ett bättre jobb i stället. Många amerikanska företag annonserar bara efter innehavare av H-1B-visa.

Rörmokare kvar

Amerikaner göra sig inte besvär. Det rapporteras att US Department of Labor nu reserverar 52 000 högteknologiska jobb för innehavare av H-1B visa.

Det är inte jag som.....

forts. från sid 1

Genom politiska reformer ska kvinnor (en liten svag grupp) få tillräckliga rättigheter. Och med synen på kvinnor som en liten svag grupp som får det bättre med politiska reformer kan vi sitta och vänta, så kommer reformerna.

Kroppar nya slagfält

Men kvinnor är inte en liten svag grupp. Det är halva befolkningen. Maktordningen tar sig uttryck i våra liv, våra privata liv, på arbetsmarknaden, i den internationella politiken där kvinnors kroppar nu blivit de nya slagfälten. Den finns i vår egen identitet också. Fi säger att det inte räcker med den mainstreamingpolitik som vi haft hittills. Vi måste vara tydliga med att det handlar om makt. Målet är att befria sig från den patriarkala maktordningen.

Bäst rösta på en karl

Alla framsteg som gjorts är frukten av kvinnors politiska arbete. Det var inte självklart att kvinnor skulle ha rösträtt, studera vid universitet, vara myndiga. Det har alltid varit motstånd. Kvinnor har valt att arbeta utanför parlamentet. Kvinnor som valt att arbeta inom politiken vittnar om att de uppfattas som tjetiga. Kvinnor väljer medvetet att inte arbeta med kvinnofrågor annars får de inga viktiga frågor. Då blir de kvinnliga väljarna besvikna och tänker att det är lika bra att jag röstar på en karl för då blir det något gjort. Så sa man när Jens

Orback hälsades välkommen som jämställdhetsminister, berättade Gudrun.

IFi är vi medvetna att könsmakten stått stadigt i tusen år. Men det är ju inte skäl att den ska vara kvar. Nu har vi ca två tusen medlemmar och medlemsmötet i Örebro bestämde att vi ska ställa upp i riksdagsvalet 2006. Men målet är inte valet. Grundbulten är att vi vill ha en feministisk folkbildning och aktivism. Att kvinnor använder sina egna och andras erfarenheter och se sammanhanget. Kunskap finns inte i den politik vi har idag för den bygger på klassamhället plus en omedvetenhet om att det inte handlar om en minoritet.

Brinner vid juletid

På medlemsmötet i Örebro diskuterades att det är skillnad på männens och kvinnornas arbetsmarknad. Män jobbar med produktion av byggnader, vägar, skorstenar. Det är områden med potens, sa Gudrun. Kvinnor jobbar med vård, omsorg, utbildning, kultur. Det är områden med människor. Områdena skiljer i lön och i organisationen av arbetet. I kvinnors område karakteriseras jobben av tillfälliga anställningar. Ni ringer, vi springer. Så är det inte för männen. Det skulle det kunna vara. Brandmännen t.ex. Det brinner ju inte alltid. Det är väl mest vid juletid. Men dom har heltidsanställning och håller på med förebyggande arbete. Det skulle behövas i vården med alla tunga lyft. I bilden av kvinnors

arbete ligger att kvinnor har sin huvudsysslå någon annanstans. Nämligen hemma. Män, däremot, kan välja hur de vill förhålla sig till sitt föräldraskap. Så föräldraskapet får olika konsekvenser för kvinnor och män. Arbetsgivaren ser olika på kvinnors och mäns arbetsmöjligheter. Det är bara kvinnor som går ner i tjänst (en rättighet tills barnet är åtta år). Det straffar sig sen i sämre pension t.ex. Det måste till en individuell föräldraförsäkring. Så att arbetsgivaren inte ser på kvinnor som ett riskprojekt. Män borde i stället vara ett riskprojekt eftersom män startar om och skaffar en ny kull.

Medlemsmötet i Örebro diskuterade också att staten inte tar ansvar för det våld som utövas mot kvinnor utan hänvisar till särskilt engagerade kvinnor. Gamla kvinnors situation diskuterades. Att många lever på knappa resurser med liten pension. Det tillsattes arbetsgrupper för fortsatta diskussioner.

Ett herrens liv

Under frågestunden i Lund undrades varför kvinnor tillåter förtrycket. Gudrun hänvisade till maktordningen och menade att den ligger inbäddad i hela samhället. Även i kvinnors syn. Man kan jämföra med apartheid där de svarta t.o.m. var i majoritet. Det handlar om att utkräva ansvar. När vi tar upp maktfrågorna blir det ett herrans liv eller snarare ett herrens liv. Kvinnor tvingas göra riskkalkyler inte bara när vi går ut på kvällarna. Man måste också göra riskkalkyl när man går med i Fi eller tar

Denna import av välutbildade utlänningar med låga lönekrav har lett till att intresset för högre studier i vetenskap och ingenjörskonst har sjunkit dramatiskt i USA. Av yrken där en amerikan dock fortfarande kan räkna med god inkomst nämner författaren tandläkare och jurister (om de tillhör topp 20% i sin klass), och bland hantverkare elektriker, rörmokare och bilmekaniker. Byggnadsarbetarjobben tas över av mexikanska immigranter som snart kan komma att dominera i andra branscher också.

Industriarbetare i USA har, trots starkt ökad produktivitet, inte haft någon reallöneökning på över 30 år och i dag är inflationen högre än lönepåslagen. I den privata sektorn är mindre än 10% av de anställda fackligt organiserade och de fackliga organisationerna verkar var helt maktlösa inför den utländska yttre och inre låglönekonkurrensen.

Den skadliga nedåtgående cirkeln i amerikansk ekonomi som författaren nämner i rubriken beror sålunda bland annat på att det inte längre lönar sig för en amerikan att skaffa sig kvalificerad utbildning.

I en kommande artikel skall jag ta upp varför Craig Roberts anses att Karl Marx och hans klasskampsideer blivit aktuella i detta sammanhang. Erik Kågström

uppdrag för Fi. Sitter jag löst på arbetet? Har jag tänkt mig ett steg i karriären? Flera kvinnor valde att inte sitta i styrelsen. Ett tag funderade vi på att ha presskonferens där bara jag syntes, sa Gudrun. De andra skulle ha påsar på huvudet. Riskkalkylen var riktig. En fick inte jobbet – tjänsten drogs in. En fick jobb under förutsättning att hon lämnade Fi. Det är för djävligt hur det ser ut i jämställdhetens förlovade land.

Ett problem är att vi inte kan prata om kvinnors underordning utan att befästa den

Det är skämmigt att säga att man är förtryckt, sa Gudrun. Hur kul är det? Då har man stöd i bilden av könsmaktordningen. Den visar att jag inte är ett offer. Det är inte jag som ska skämmas. Trots att vi brukar få höra att "kvinnor drabbas av", kvinnor utsätts för". Det är som om det vore en naturkatastrof. Stormen Gudrun. Men det finns en aktör. Och vi måste peka ut aktören.

Kajsa Theander

Centraliserad sjukhusmat?

Tjänstemän i Regionen har föreslagit att all sjukhusmat i sydvästra Skåne, från Trelleborg till Landskrona, ska lagas i Lund, i en anläggning på St Larsområdet. Nya härliga arbetsstillfällen till Lund! Ändå säger vänsterpartiet i regionen nej: det skulle innebära en massa dagliga lastbilstransporter och risk för smittspridning. Tills vidare är också de lokala socialdemokraterna tveksamma. Får se hur det blir när partipiskan har vinit färdigt.

Bock i örtagård

Jag har läst Olle Svennings nya bok "Göran Persson och hans värld". Den är hederlig, schysst, bra utan att vara sensationell. Till skillnad från de flesta skribenter i ämnet är Svenning väl hemma-stadd i arbetarrörelsen och det är det som gör skillnaden. Framför allt ser han hur attityderna till Persson är präglade av klass-känslor. Här är föraktet från den bildade övre medelklassen, här är avunden underifrån och här är Perssons egna självhävandebehov. Själv känner jag viss sympati för Persson och beundrar hans debattkonst – det finns ingen svensk politiker som slår honom där. Han har också en vetgirighet och nyfikenhet som man sällan möter hos yrkespolitiker. Och handlingskraft. Såvitt jag förstår var det han som satte igång den stora utredningen om Säpos och IB:s eländiga verksamhet under efterkrigstiden, och att det träsket dikades ut ska han ha erkänsla för.

Visst är det svårt att han har så få att dela makten med. Erlander, Palme och Carlsson hade alla i sina regeringar starka statsråd som kunde gå emot regeringschefen genom att de hade en egen politisk bas. Sådana saknas nu, möjligen med undantag för Pagrotsky. Resultatet är ett presidentstyre där Perssons sämre idéer inte stoppas i tid. Men vad diskussionen borde handla om är hans politik och inte en massa nys om ledarstil. Jag har inget att säga om ekonomin, även om saneringspolitiken i mitten på

90-talet gick hårdare fram än vad som hade varit nödvändigt. Effekterna lider vi av nu i form av arbetslöshet och samhällsproblem.

Undfallenhet

Det är Perssons utrikespolitik som

är plågsam. Svenning beskriver utförligt hur det kommer sig att vi fick den Israelpolitik Sverige numera för och striderna med Sten Andersson kring den. Det verkligt plågsamma är dock undfallenheten för USA, framför allt efter 11 september. Kriget mot Afghanistan var och är en orimlig amerikansk hämndaktion och dit har vi skickat svensk trupp. Ockupationen av Irak där USA spelar herrefolk till ohyggliga mänskliga kostnader har inte mötts av tydliga svenska fördömanden: Persson satt och mös bredvid Bush i TV

när Bush skröt om hur marinsoldaterna pacificerade Fallujah. Och dessförinnan accepterandet av Natos flygkrig mot Serbien och erövring av Kosovo. Persson drev också aktivt att de baltiska staterna skulle gå med i Nato, ett led i den inringning av Ryssland som väl snart fullbordas av att Ukraina går med och som på sikt bara kan leda till olyckor.

Persson har helt enkelt försringrat arvet från Palme. Vad värre är verkar han också ha gett upp det arv från Wigforss, Erlander och Undén som handlar om att folkrätten är särskilt viktig för små länder. Sveriges fjäsk för supermakten kan bara jämföras med undfallenheten för Tyskland 1939-43. Försvarspolitik är en ekonomisk och politisk katastrof. Sverige är inte längre hotat av anfall österifrån. Alltså lägger vi ner försvaret och utrustar i stället en anfallsstyrka i EU-regi. På partikongressen i Malmö i den gångna veckan har partiets gamla idealister krävt att svenska trupper bara får skickas i krig när FN vill det. Partiledningen/utrikesledningen vägrade ställa upp på detta och vann. Styrkan kommer nu att kunna skickas iväg när EU finner det lämpligt vad FN än säger. Det är i partiets tröthet och bristande förmåga att ställa krav på sin regering vi har huvudproblemet, inte i personen Persson.

Kyrkvärden

Med ovanstående var det min avsikt att distansera mig från allt snacket om person/Persson och fokusera på politiken. Så läser jag

i DN en intervju med Persson och hittar följande: "Den dag jag slutar, drömmer jag inte om Bryssel eller internationell karriär. Jag vill till Sörmland. Kanske blir jag kyrkvård också."

Smaka på det: "Kanske blir jag kyrkvård också." Men för en del av oss är det omöjligt att inte tänka på att patron Esping, herre till Gottorps säteri i Tosterup, kunde ha sagt så och plötsligt kan man inte värja sig mot tanken på personen Persson. Så här står det skrivet:

Med en röst som han sökte göra så likgiltigt som om han yttrat sig om en pris snus sade han:

– De vill ha mej te kyrkvård därhemma. Efter Åstrasson. Alla människor. Rent galna! Blir väl tvungen te sist.

Jo, Esping blir kyrkvård efter en kupp på stämman och debuterar som kollektinhåvare en söndag senare:

Han var inte den som nöjde sig med att stilla vädjande sticka in häven i bänkarna. Ingalunda. Han trängde själv in i dem, trampande de sittande på tårna och klämande dem med sin obekväma mage. Han öppnade slutna händer, som sträcktes mot häven, såg efter hur stor den tillämnade skärven var, fordrade mera, mycket mera. Han böjde sig ned och stack näsan i börsar som öppnades, förvissade sig om innehållet. Ofta fordrade han alltsammans. Låtsade sig någon sova gav han simulanten ett slag under hakan med häven. Han präjade och krävde i oändlighet. De flesta av sina offer kände han ju. Dessa viskade han i örat, sade lustigheter som en auktionstropare. Det hela möjliggjordes av orgeldånet och psalmsången. Till en sade han: Rik som ett troll! Har ju bränt för dig tre gånger! – Till en annan: Slår vad du har en tia! Annars betalar ja. – Han gick an: Svor dej fri vid tinget i höstas, lurifax! De hade blivit ti riksdaler i månaden! Har god rå! – Ge mig en femma så köper jag som vi talte om! Va? Efter noteringen, ja. – Du är rikt förlovad! Bara betala! – Så höll han på.

Så långt Fritiof Nilsson-Piraten. De politiska reportrarna verkar ha missat parallellen.

Lucifer

Med VB på djupa vatten

I VB nr 6 recenserar en bok om sjöslaget vid Tsushima. Då jag själv sedan ungdomen intresserat mig för dylika företeelser finner jag det svårt att låta redogörelsen passera utan kommentarer.

I inlägget sägs "att vad gäller militär enfald och slöseri med pengar och människoliv brukar just den sjömilitära ligga i topp". Som jag ser det kan väl krig generellt betraktas som slöseri med människoliv. Historien visar däremot att det är i striderna på land som flest liv offras,

Somme, Ypres, Gallipoli, Stalingrad och Berlin. Bara under den första dagen vid Somme dödades 60 000 engelska soldater för att vinna en frontlinje av en kilometer. Vid Ypres offrades 400 000 soldater för att vinna 8 kilometer. Behöver mer sägas? Min uppfattning är att människor för den militära ledningen är lika litet värda om de befinner sig i ett

kompani på vid fronten eller nere i maskinrummet på ett örlogsfartyg. Vid Tsushima dog 5000 ryska sjömän.

Pengamässigt var de marina rustningarna kostsamma. De industrialiserade länderna blev allt mer beroende av internationell handel. Stormakterna byggde sina flottor för att säkra sin egen och stoppa motståndarens införsel av viktiga varor. Utgifter värderas genom att ställas mot vinster. Med facit i hand kan man säga att engelsmännen vid två tillfällen under 1900-talet lyckades skydda sitt land tack vare sin flotta vilket i sin tur var en förutsättning för att Tyskland skulle besegras. Skapandet av den tyska slagflottan kan med ett liknande resonemang däremot ifrågasättas.

Omdömet att den ryska sjökrigsledningens beslut att sända östersjöflottan till Port Arthur var groteskt är att ta i. Även om Japan

hade en ny flotta såväl byggd som utbildad av engelsmännen så hade den endast prövats i strid mot en liten kinesisk flotta. Den ryska flottan hade flera nybyggda fartyg och dessutom en lång erfarenhet av sjökrig. Ryssland förlorade tidigt flera av sina slagskepp utanför Port Arthur men även japanska slagskepp sjönk och då efter det att de gått på minor. När riktigheten i ett beslut skall bedömas måste man utgå från den information som fanns vid beslutstillfället, inte utifrån det vi vet idag. Den ryska flottans undergång blev en överraskning för de flesta.

I det inledande avsnittet skrivs med bakgrund av engelsmännens förlust av slagkryssare vid Skagerack "att sjökrigföring alltid har varit en fråga om tekniska resurser, deras kvalitet och kvantitet". Beskrivningen går inte att förneka men den är inte komplett och som förklaring till förlusterna i Skage-

rackslaget räcker de ej. De engelska slagkryssarna var inte byggda för den uppgift viceamiral Beatty lade på dem. Kryssarna var byggda för att nedkämpa underlägsna fiender, ej likvärdiga.

År 1915 hade en slagkryssarstyrka under Beattys befäl på grund av försiktighet och missuppfattningar misslyckats att tillintetgöra en motsvarande tysk styrka vid Doggers bank.

Efter slaget lär Lord Fisher rasande ha sagt: "I krig är den första principen att inte lyda order! Vilken idiot som helst kan lyda order."

Vid Skagerack ville Beatty ha revansch och utsatte sina fartyg för alltför stora risker för att ge tid för de engelska slagskeppen att hinna fram och nedkämpa den tyska huvudstyrkan. Taktiken medförde att engelsmännen förlorade flera fartyg i slaget. Den tyska högsjöflottan vågade sig efter Skagerack aldrig mer ut på djupa vatten.

Lars-Anders Jönsson,

P-hus utan parkering

Just nu växer det kommunala parkeringshuset Dammgården, där Södra Esplanaden möter Östra Vallgatan, med två våningar. Men p-bolagets styrelse har velat mer än så. P-huset Färgaren uppe i stan har ju också byggts på, och i samband därmed försetts med ett smalt bostadshus på fasaden. Helt i enlighet med vänsterns och andras önsningar att förtäta och ge fler möjlighet att bo centralt, om än dyrt.

Nu tänkte man sej alltså att upprepa manövern. Behovet av centrala p-platser verkar omätligt och tanken var att bygga ut p-källaren åt väster. Och ovanpå den butikslokaler och ett bostads-

hus. AF Bostäder som ju sen sextitalet har det angränsande Parentesen är mycket intresserat.

Dock, nya hus måste ju godkännas av stadsbyggnadskontoret och dess stadsarkitekt. Och denne hade invändningar, inte minst mot bilkällaren, och föreslog att p-platserna skulle läggas i ytplan, bakom huset.

Att gräva är dyrt och den lösningen skulle bli billigare för p-bolaget. Men frågan uppstår då varför ett parkeringsbolag ska bygga ett bostadshus som saknar organiskt samband med bolagets kärnverksamhet. Borde inte det kommunala bostadsbolaget ligga bättre till?

Fångat i flykten

Ohly har nu grubblat färdigt på frågan vad han ska kalla sig. Han har bestämt sig för att inte längre kalla sig kommunist. Eller som han själv säger i ett brev till alla partimedlemmar: han ska "fortsättningsvis svara nej på frågan" om han är kommunist. Det är – på sin höjd – en kvartshjärtad omvändelse. Och därtill, om än inte direkt under galgen, så i varje fall på randen till fyraprocentsspörrens ättestupa. Men han **är** fortfarande kommunist. "Det är begreppet, inte innehållet, som jag lämnar", säger Ohly till massmedia. Kanske ett fall för Konsumentombudsmannen – "falsk varudeklaration"?

Enligt vanligtvis välunderrättade källor (läs: korpuon Hugin och Munin) ska nu Ohly gripa sig an med grubbeluppgift nummer två: "Ska jag fortsätta att kalla mej partiledare?"

Hurra för förstatligande!

Apropå vänsterpartiet. Partiet har som bekant publicerat ett ekonomiskt policydokument, vilket anger färdriktningen för vänsterpartiet framöver. Tankegångarna i dokumentet har, fullt berättigat, väckt debatt. För säkerhets skull dementeras här genast alla rykten om att dokumentet bär rubriken: *Vägval Sovjet*. Förståeligt är om endast få av VB:s läsare orkat plöja igenom det digra aktstycket. Dunkle draken har dock kämpat sig igenom texten. Som en extraordinär läsar-service tillhandahålls nedan en kortversion av dokumentet.

Kortversionen:

Statlig företagsamhet – toppen! Förstatliga och kommunalisera! Kuckumaffens med ökad inflation! Privat företagsamhet – usch

och fy! Men lite grann sådan kan få finnas kvar – i varje fall tills vidare. Kooperativ: kan bli ett nödvändigt ont som vi får stå ut med – men de får absolut inte konkurrera med statlig och kommunal verksamhet. Slopa alla avgifter inom kommuner, stat och landsting! Hög skatterna igen – *särskilt* kommunalskatten! Minska jobben i privat sektor – det är *slöseri* med nya jobb där! 200 000 nya jobb i offentlig sektor! Inför nya maffiga skatter! Stryp den privata företagsamheten! Och återigen: hög skatterna! – och förstatliga!

P-arbetsarsovjjet

Andan i dokumentet är fängslande: "Väljarna har säkert glömt de misslyckade och förödande statsocialistiska experimenten i Sovjet, nu kan vi äntligen köra fram det igen!"

Speciellt fascinerar dock draken av dokumentets förslag om de kommunala församlingarnas framtida uppgift: Fullmäktige ska bara besluta om målen för de olika verksamheterna och dela ut kosing, själva verksamheten ska sedan drivas av brukare och anställda gemensamt – i endräkt och harmoni får man anta. Draken gottar sig redan åt tanken att se Regander organisera en P-arbetsarsovjjet inom kommunens parkeringsbolag och njuter av det inre ögats syn: Lorimer oförtrutet kämpande för att göra vatten- och avloppsbrukarkollektiv till en kamporganisation.

Fast om nu det nu är så förträffligt med statligt ägande, varför vill inte planekonomisterna i vänsterpartiet förstatliga rubbet på en gång när man ändå är i farten? frågar sig draken och knaprar förundrad vidare på Yggdrasils rötter.

Déjà vu, eller snarare hört

Jag tror att det är så där tio till femton år sen jag sist satt på läktaren och lyssnade på Lunds kommunfullmäktige. Men i förra veckan var jag där några timmar. Jag trodde att allt skulle vara nytt och främmande. Men det var som om jag inte hade varit därifrån. Där stod Tove Klette och log i talarstolen, där gick Lars Bergwall till kraftfulla angrepp mot kommunisterna. Där var Lennart Prytz och manade, där var Christine Jönsson, i båda fallen dock med större tyngd och allvar än vad jag minns dem från förr.

Nej, det var faktiskt vänstern som hade flest nya ansikten jämfört med sist jag vara där. Mats Olsson var i gång, effektiv men med kanske lite väl mycket spring i talarstolen. Nita Lorimer gjorde ett bra inlägg i en stads-

lanediskussion. Från miljöpartiet framträdde veteranen Gunnar Håkansson med kvällens bästa inlägg där han nyktert uttalade sig om vad det kostar för kommuner att expandera.

Alltså, allt var sig ganska likt. En hel timme gick åt till ett gnabande om skatten och skatthöjningen som sanerade kommunens ekonomi. Jag tror att det är väldigt svårt att vara opposition i det välskötta och välmående Lund och det enda borgarna har är klagomål över skatthöjningen och en önskan att sänka skatten.

Mitt enkla tips till vänstermajoriteten är: sänk oppositionen genom att själva föreslå en skattesänkning om 25 öre. Det är det sista de väntar sig och de skulle stå totalt nakna i en valrörelse utan sin skattekerulans.

SH

Ännu lever solidariteten!

Lördagen den 22 oktober anordnades för andra gången i Lund en aktivitetsdag kallad "Tio timmar för Latinamerika", denna gång med stöd av ABF-Lundabygden och med Vänsterpartiet som medsponsor. Arrangörer var sju olika föreningar i Lund-Malmö som har bildat ett nätverk för solidaritet med Latinamerika: den bolivianska stödkommittén ARLA, Stödkommittén för Centralamerikas folk, Svensk-kubanska föreningen, Victor Jara-föreningen, UBV-Latinamerika, 30-årskommittén och Vänortsföreningen Lund-León. Man hade gemensamt planerat en heldag från kl 13 till kl 23 med föreläsningar, film, folkdans, musikgrupper, poesi, bokbord, bokloppis, lotteri, kaffe och mat.

Hela bottenvåningen i Folkets hus sjöd av liv och entusiasm. Det doftade av chorizo-korvar och böngryta som serverades från köket, bolivianska och chilenska folkdansare i färgsprakande dräkter dansade till eggande musik, två lottringar med fina vinster gick åt som smör i solsken, bokloppet med spanskpråkig skönlitteratur sålde ut varenda bok och den bolivianska musikgruppen Renacer spelade i medryckande rytmer.

Och mellan dessa lättare aktiviteter kunde man vid ett antal föreläsningar få värdefull information - om hur indiankvinnors situation är uppe i bergen i Ecuador - om varför människor är tveksamma till att ge blod i Nicaragua - om hur situationen är i Centralamerika

- om varför Alba är ett viktigt demokratiskt alternativ till Alca för Latinamerikas ekonomi - om hur man arbetar för mänskliga rättigheter i Peru..

Alla dessa föreläsningar var mycket välbesökta och inleddes med en särskilt utvald latinamerikansk dikt.

Dessutom visades i en särskild sal filmer non stop om arbetarrörelsen i Bolivia och vattenkriget i Cochabamba.

Hela dagen strömmade människor in, och behållningen uppgick till drygt 7 000 kr som ska gå till ett Sida-stött projekt för fortbildning av indianska ungdomar och kvinnor i Chile.

Kvällen avslutades med att den populära gruppen "Maisha" spelade reggae-musik som glada ungdomar dansade till.

Cecilia Lindblom,

Vänortsföreningen Lund-León

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Göran Persson, Gunnar Sandin (red.) och Kajsa Theander. Nästa redaktör Gunnar Sandin, 135899.

Manus sänds per e-post till material@veckobladet.info

Lämna då gärna två versioner: den råa texten som brev och dokumentet i format enligt ovan som bilaga.

Vill du ha tidningen så skicka e-post till pren@veckobladet.info

Vid utebliven tidning kontakta Göran Persson.

Nästa nummer kommer den 25 november.

tills dess så finns nytt material på <http://veckobladet.info> varje fredag.